

ΕΝ ΜΑΓΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ

Ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Ῥήνου, μεταξύ τῶν πόλεων Βίγγεν καὶ Μαγεντίας, ὑψοῦται βράχος μέλας, ἐν εἶδει ἀκρωτηρίου πρὸς τὸν ποταμὸν χωρῶν, καὶ ἐφ' οὗ μυκώμενα τὰ ρεῖθρα προσκρούουσιν. Τὸ πᾶν ἐκεῖ ἀποπνέει ἀπαισίαν μελαγχολίαν καὶ ἐμπνέει πρόμον. Οἱ βουκόλοι, ὀδηγοῦντες τὰς ἀγέλας τῶν, ἀπομακρύνονται περιδεεῖς τοῦ φρικαλέου ἐκείνου μέρους, οἱ δὲ ναυτικοὶ ἀποκλίνουν τῆς πορείας τῶν καὶ ποιοῦσιν ἐντρομοὶ τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, τὴν βοήθειαν τοῦ ὁποίου ἐπικαλοῦνται, ὅπως μὴ παρασυρθῶσιν εἰς τὸν ἀφρίζοντα καὶ δινήεντα ἐκείνον στρόβιλον. Τὰ πτηνὰ αὐτὰ διέρχονται δρομαῖα καὶ πάση τῶν τεταμένων πτερύγων τῶν τῆ δυνάμει τὴν ἀπρόσιτον ἐκείνην κορυφήν, καὶ μόνῃ ἢ πένθιμος γλαυξ̄ προνομιακῶς πήγνυσι που περὶ αὐτὴν τὴν φωλεάν τῆς.

Πρὸς τὴν βᾶσιν τοῦ βράχου τούτου, ἐπηλειμμένου ὑποπρασίνῳ βρύῳ, ἔχαινε βαθεῖα ὡς ἄντρον ὀπή, ἐν ἣ ὠρυόμενα εἰσώρμων καὶ κατεκρημνίζοντο εἰς ἀβυσσαλέας ἄλλας ὅπας μετὰ πατάγου τὰ ὕδατα.

Ἐπὶ τοῦ ὕψους τούτου βράχου ἐκάθητο ἐσπέραν τινὰ νέος, τὸ μέτωπον ἔχων σκεπτικόν, τὸ βλέμμα ἀπλανές καὶ ρεμβῶδες, μέλαιναν καὶ ὑπὸ τῶν ριπῶν τοῦ ἀνέμου κυματιζομένην τὴν κόμην, καὶ περιβεβλημένος στολὴν ἐκ μέλανος ἐπικρόκου, περισφίγγουσαν ἐπαφῶς ἅπαν τὸ σῶμά του, τοῦ ὁποίου τὸ ὑψιτενές ἀνάστημα κατεφώρων αἰ ὠχραὶ τῆς σελήνης ἀκτῖνες.

Εἰς τίνας στοχασμοὺς ἦν παραδεδομένον τὸ πνεῦμά του; Οὐδεὶς γνωρίζει. Ἐμάντευέ τις ὅμως εὐκόλως ἐκ τῶν διακεκομμένων στοναχῶν του καὶ τῶν πεφλογομένων καὶ ἀπλανῶν ὀφθαλμῶν του, ὅτι τὴν καρδίαν του εἶχε τρώσει ὁ ἔρωσ, καὶ ὅτι ἤμασεν αὐτὴ ἐκ τῆς θανασίμου ὀδύνης.

Ἐνόμιζεν ὅτι ἡ θυγάτηρ τοῦ ἄρχοντος Ἰωάννου εἶχε νυμφευθῆ, παρὰ τὴν ἐπιθυμίαν του, τὸν ὠμὸν βαρῶνον Δεραίμπεργ, καὶ ὅτι τὴν εἶχεν ἤδη ὀδηγήσει οὗτος εἰς τινὰ τῶν ἐν Γερμανίᾳ γαιῶν του, ἔνθα ὑπῆρχεν ἡ φεουδαλικὴ τῶν προγόνων του κατοικία. Καὶ διὰ ταῦτα ἀναμφιβόλως ἦτο βεβυθισμένος εἰς βαθεῖαν καὶ ὀδυνηρὰν ρέμβην, στηρίζων τὸ μέτωπον ἐπὶ τῶν χειρῶν καὶ καθήμενος ἐπὶ τοῦ κινδυνώδους βράχου. Μεσονύκτιον εἶχε σημάνει τῆς πόρρω Βίγγεν τὸ ὠρολόγιον, ὃ δ' ἄνεμος ἔφερε τὴν μελαγχολικὴν ἠχὴ τῶν κτύπων αὐτοῦ, μιγνυομένην μετὰ τὴν βοήν τῶν ὑδάτων καὶ τὸν θροῦν τῶν καλαμώνων, ὅτε ἐκ μέσου αὐτῶν ἀνέθορον αἴφνης φασματώδης καὶ διαυγῆς ἀτμῆς, ἥτις διαμορφωθεῖσα μετ' ὀλίγον εἰς ἀνθρώπινον σχῆμα, προῦχώρησεν ἐν σιγῇ πρὸς τὸν νέον τρέμοντα ὄλον ἐκ τῆς φρίκης.

Μεθ' ὃ φωνὴ λιγυρὰ καὶ γλυκεῖα, ὡς ὁ φλοῖστος κελαρύζοντος ῥυακος, ἠκούσθη εἰς τὸ οὖς του:

« Τί πράττεις αὐτοῦ, Βιλφρῖδε; — εἶπεν ἡ φωνή — καὶ διατί ἀναπολεῖς τοὺς ἀπόντας; Ὑπάρχει κόσμος, ἐν ᾧ λησμονεῖ τις· κόσμος, ἐν ᾧ μέσῳ ἀνθέων καὶ ζεφύρων ἄρκεῖ τις νὰ μειδιᾷ ὅπως τῷ μειδιῶσι, καὶ νὰ ποθῆ τὴν εὐτυχίαν, ἵνα ἦ εὐτυχής. Ἐλθέ, ἐλθέ μετ' ἐμοῦ εἰς τὴν

νέαν ταύτην πατρίδα. Αἱ σύντροφοί μου εἶδον τὴν σκιάν σου ἀντανακλωμένην εἰς τὰ βάθη τῶν ὑδάτων καὶ εἰς τὰς ἀργυρώδεις σῦρτες τῆς κατοικίας μας.

« Ἐλθέ, Βιλφρῖδε· οἱ ὀφθαλμοί σου θὰ παύσωσι κλαίοντες καὶ ἡ καρδία σου δὲν θὰ δοκιμάζῃ ὀδύνας.

« Θὰ ἀναλάβωμεν μορφάς, αἵτινες νὰ σοὶ ἀρέσκωσι· θὰ περιβάλωμεν ἑαυτὰς διὰ πέπλων λευκῶν, θὰ στεφθῶμεν διαδήμασιν ἐκ νυμφαίας καὶ δὲν θὰ θελήσῃς πλέον νὰ μᾶς ἐγκαταλείψῃς.

« Ἄγωμεν, Βιλφρῖδε, τί βραδύνεις; δὲν ἀκούεις τὰς φωνάς μας, αἵτινες σὲ καλοῦσι καὶ δὲν ἐπιθυμεῖς νὰ ἐπανίδῃς ὑπὸ τὴν κρυσταλλίνην τῶν ὑδάτων διαύγειαν τὴν μνηστὴν τῆς γῆς, τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ἐπανεύρῃς πλέον ἐπ' αὐτῆς;

« Ἐλθέ, ἐλθέ! Ἄρκεῖ νὰ μειδιᾷς ὅπως σοὶ μειδιῶσι καὶ νὰ ποθῆς τὴν εὐτυχίαν, ἵνα ἦσαι εὐτυχής! »

Καὶ ὁ Βιλφρῖδος, ψυχρῶ περιρρεόμενος ἰδρωτί, ἠσθάνθη παγετώδη χεῖρα ὀλισθαίνουσαν ἐπ' αὐτοῦ, λαβοῦσαν καὶ σῦρουσαν αὐτὸν ἀκουσίως.

Μάτην ἐπειράθη ν' ἀντιστῆ· ἡ χεῖρ, καὶ τοὶ ἄβρᾶ καὶ μικρά, τὸν συνέθλιβε μετὰ δυνάμει ὑπερανθρώπου, καὶ μετ' ὀλίγον ἀντήχησε κραυγὴ ζωηρά, ἣν ἐπηκολούθησε πτώσις σώματος ἐν τοῖς περιδινουμένοις ἐκείνοις ὕδασι, ἐνῶ ἡ φωνὴ ἐξασθενουμένη βαθμηδὸν πρὸς τοὺς καλαμῶνας, ἐψιθύριζεν ἡρέμα:

» Ἐλθέ, ἐλθέ, Βιλφρῖδε. Ἄρκεῖ νὰ μειδιᾷς ὅπως σοὶ μειδιῶσι καὶ νὰ ποθῆς τὴν εὐτυχίαν, ἵνα ἦσαι εὐτυχής. »

II

Ἐν τούτοις οἱ σπουδασταὶ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Αἰδελδέργης, μὴ βλέποντες ἀναφαινόμενον τὸν συνάδελφόν των Βιλφρῖδον καὶ ἀπολέσαντες πᾶσαν ἐλπίδα τοῦ νὰ τὸν ἐπανίδωσιν, ἐξεπλήρωσαν ὅπερ θλιβερόν καθῆκον ἠσθάνοντο ὅτι ἐπιβάλλει αὐτοῖς ἢ πρὸς τὸν ἄφαντον γενόμενον φίλον των φιλία καὶ ἀγάπη, τελέσαντες τουτέστιν εἰς μνήμην αὐτοῦ νεκρῶσιμον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῆς πόλεως τελετήν.

Ὁ δὲ Βιλφρῖδος, ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ παρασυρθεὶς ὑπὸ τῆς νύμφης τῶν ὑδάτων, εἶχε λησμονήσει τὰ τῆς γῆς χάριν κόσμου ἀγνώστου.

Παραπλανηθεὶς ὑπὸ τῆς ἐλκυστικῆς καλλονῆς τοῦ μυστηριώδους φάσματος διῆγε ζωὴν τεχνητὴν, ἣν τῷ ἐνεφύσησεν ἡ νεαρά καὶ χαρίεσσα τῶν ὑδάτων νύμφη.

Κατῆλθε μετ' αὐτῆς εἰς χώρας εὐδαίμονας βαίνων ἐπὶ ἀτραπῶν δικουσῶν διὰ μέσου ἀπεράντων ἐκτάσεων κατεσπαρμένων ἐκ κοραλλιοειδῶν λιθοφύτων καὶ νυμφαίων. Ἡ χρυσοῦ ψάμμος, ἐφ' ἧς ὠλίσθαινον οἱ πόδες των, ἔστιλβε θαμβοῦσα τὴν ὄρασιν, ἰχθύς μετὰ πολυχρῶμων φολίδων ἔπαιζον περὶ αὐτούς, τὰ δὲ κύματα ὑπεχώρουν πρὸ τῆς διαβάσεώς των, σχηματίζοντα σκιερούς θόλους, οὓς συμπαθῶς διεπέρα τῆς ἡμέρας τὸ φῶς ἐν εἶδει μυστηριωδῶν ἀκτίνων.

Ὁ Βιλφρῖδος παρετήρει ἐν σιωπῇ τὴν θελκτικὴν ὄδηγόν του, ἐξακολουθοῦσαν νὰ μειδιᾷ ἐνῶ τὸν ὠδήγει, καὶ ἠσθάνθη τὴν καρδίαν του πάλλουσαν· ἦτο τόσον ὠραία!

Ἄλλ' ἢ ὑπάτη ἐκπληξίς τὸν κατέλασεν ὅταν ἐκ τοῦ

σύνεγγυς ἠδυνήθη νὰ παρατηρήσῃ καὶ θαυμάσῃ τὸ ἀπαστράπτον τῆς νύμφης ἀνάκτορον.

Ἐπὶ στοὰς κρυσταλλίνους, μαρμαιρούσας ὑπὸ τῆς ἀντανακλάσεως πάντων τῶν χρωμάτων τῆς ἱρίδος, ὑπεδέχθησαν τὴν ἀνασσα τῶν ἐναλίων νυμφῶν νεάνιδες ἱκαναὶ καὶ ἐπεδόθησαν μετ' ὀλίγον εἰς τὸ νὰ κομμώσωσι καὶ καλλωπίσωσιν αὐτήν.

Ἐκαθέσθη τότε ἡ μᾶλλον ἐξηπλώθη ἐπὶ τινος αἰώρας ἢ νεαρὰ ἀνασσα, ἀφίνουσα τὴν μακρὰν ξανθοπλόκαμον κόμην τῆς νὰ κυματίζῃ ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς. Μετ' ὀλίγον ἀφοῦ αἱ ὑπήκοοί τῆς ἐγκατέπειραν τὴν θεοπεσίαν ταύτην κόμην διὰ πολυτίμων μαργαριτῶν, ἠγγέρθη καὶ ἔστη φιλαρέσκως πρὸ κατόπτρου, ἀποτελουμένου ἐξ ὀγκώδους λείου ἀδάμαντος περιβαλλομένου, ὡς ἐν πλαισίῳ, ὑπὸ πολυκλάδου βραχίονος κοραλλίου.

Τὸ χνοῶδες καὶ χιόνος λευκότερον σῶμά τῆς περιέβαλλε πέπλος ὑφασμένος ἀέρι. Ἐφαίνετο μόλις δεκαεξαέτις· οἱ μεγάλοι γλαυκοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς, στεφόμενοι ὑπὸ μακρῶν βλεφαρίδων καὶ μελαινῶν ὀφρύων, τῇ ἀπέδιδον ἐκφρασιν ἀρρήτου ἠδύτητος. Ἡ εὐθεΐα καὶ κανονικὴ ρίς, τὰ κοράλλινα χεῖλη, οἱ μικροὶ καὶ μαργαριτώδεις ὀδόντες καὶ τὸ ῥοδόχρουν τῶν παρειῶν τῆς, ἐναρμονίως διατεθειμένα εἰς τὸ ἀξιολάτρευτον καὶ στοργγύλον αὐτῆς πρόσωπον μετὰ τοῦ ἀλαστρού αὐτῆς τραχήλου καὶ τῶν ῥοδολεύκων ὤμων καθίστων αὐτὴν μαγικὸν καλλονῆς ἥλιον, καὶ πλάσμα χαριτόδωτον, ἐξ ἐκείνων ἅτινα ὄνειροπολοῦσι καὶ περιγράφουσι ποιηταὶ μόνον καὶ καλλιτέχνη.

Μόλις εἶδε τὸν Βιλφρίδον εἰσελθόντα τῷ ἀπέτεινε ἀγγελικὸν μειδιάμα, καὶ προχωροῦσα πρὸς αὐτόν, τῷ ἔτεινε τὴν πάλλευκον μικρὰν χεῖρά τῆς καὶ τὸν προσέκάλεσε διὰ συμπαθοῦς νεύματος νὰ καθεσθῇ παρ' αὐτῆς.

Ὁ νέος ἔσπευσε νὰ ὑπακούσῃ μετὰ προθυμίας, καὶ μετὰ τοῦτο αἱ ὑπήκοοί τῆς ἀπεσῦρθσαν, ἀφεῖσαι ἀμφοτέρους μόνους καὶ ἄνευ μαρτύρων.

Αὕτη ἔλαβε πρώτη τὸν λόγον καὶ μετὰ φωνῆς καθαράς καὶ γλυκείας :

— Ἡθέλησα νὰ σὲ ἴδω, Βιλφρίδε, τῷ εἶπε, διότι αἱ ὑπήκοοί μου, παίζουσαι εἰς τοὺς καλαμῶνας, σὲ παρετήρησαν καὶ ὠμίλησαν περὶ σοῦ μετ' ἐνθουσιασμοῦ· πείθομαι ἤδη ὅτι δὲν μ' ἠπάτησαν καὶ τὰς εὐχαριστῶ.

Ὁ Βιλφρίδος ἠθέλησε ν' ἀπαντήσῃ, ἀλλ' ἐκείνη ἐξηκολούθησε.

— Γνώριζε ὅτι ἐν τῷ βασιλείῳ τούτῳ τὸ πᾶν ὑποτάσσεται καὶ εἰς τὰς ἐλαχίστας ἰδιοτροπίας μου. Ὁ Ῥήνος μυκᾶται καὶ τaráσσεται ἢ πραῦνεται καὶ εἰρηνεύει μόλις ἐκτείνω ἐπ' αὐτοῦ τὴν χεῖρα. Οὐδὲν δύναται νὰ ἀντιστῇ εἰς τὰς θελήσεις μου καὶ δύναμαι νὰ τιμωρῶσω πᾶσαν ἥτις ἤθελε καταστῆ ἔνοχος παρακοῆς, καταδικάζουσα αὐτὴν εἰς ἑκατονταετῆ ζωὴν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐπὶ τῆς ὁποίας ταλαιπωρουμένη, νὰ μεταμεληθῇ οἰκτρῶς διὰ τὴν πρὸς τὴν κυρίαρχόν τῆς ἀνυποταξίαν. Θέλω νὰ σοὶ εἶπω, ἐν μᾶ λέξει, Βιλφρίδε, ὅτι ἡ ἰσχὺς μου εἶνε ὑπερτάτη.

Τὰ πλοῦτή μου εἰσὶν ἀπειρα. Πάντα τὰ ναυαγοῦντα πλοῖα μοὶ ἀνήκουσι κατὰ κυριαρχικὸν δικαίωμα. Ὁ χρυ-

σός, τὸ κοράλλιον, οἱ πολῦτιμοι μαργαρίται καὶ οἱ βαρῦτιμοὶ λίθοι δὲν μοὶ χρησιμεύουσιν ἢ πρὸς στολισμὸν ἐμοῦ καὶ τῆς αὐλῆς μου.

Δὲν θὰ ἠδυνάμεθα νὰ συζήσωμεν οὐδὲ στιγμὴν μετὰ τῶν ἀνθρώπων, ὧν τὰς στοναχὰς καὶ τοὺς γόους φέρουσι μέχρις ἡμῶν αἱ ἠχοί. Σὺ αὐτός, Βιλφρίδε, ἦσο τέως εἰς τῶν μᾶλλον ἀξίῳ οἴκτου θνητῶν· συνεπάθησά σοι καὶ σ' ἐκάλεσα· εὐχαριστῶ, ὅτι δὲν ἐκώφευσας εἰς τὴν παράκλησίν μου. Ἐπιθυμῶ ἐπίσης νὰ σὲ καταστήσω εὐτυχῆ. Εἰμί νέα, μὲ λέγουσιν ὡραία. Θέλεις νὰ μερισθῆς μετ' ἐμοῦ τὸν θρόνον, ὃν σοὶ προσφέρω, ἀποδεχόμενος τὴν χεῖρά μου;

Ὁ νέος σπουδαστής, μεθύων ἐκ τῆς ἠδύτητος τῆς φωνῆς καὶ τῶν θελημάτων τῆς ἐναλίου νύμφης, ἔλαβε παραφόρως τὴν μικρὰν αὐτῆς χεῖρα καὶ τὴν ἐκάλυψε διὰ θερμῶν φιλημάτων ἀντὶ πάσης ἄλλης ἐκφράσεως ἀποδοχῆς αὐτῆς.

Συγχρόνως τότε ἀντήχησεν ἀρμονικὴ συμφωνία αὐλῶν καὶ αὐλικῶν κιθαρῶν, συνοδουσάντων διὰ τῆς μάγου μελωδίας τῶν μελίρρυτα ἄσματα νεανίδων. Τὸ ἀνάκτορον ἐφάνη περιαιγασθὲν ὑπὸ ἀπλέτου λαμπροῦ ἀπείρων ἀκτινοβολούντων ἀδαμάντων, καὶ αὔρα ἀρωματώδης γηθόσυνος διεχύθη ἀνὰ τὸ σῶμα.

Ὁ Βιλφρίδος ἠσθάνθη ἑαυτὸν μετουσιωθέντα, διότι εἶχεν ἤδη λησμονῆσει τὰ εἴκοσι καὶ τέσσαρα ἀπὸ τῆς γεννησεῖς του διαρρέυσαντα ἔτη.

— Καὶ ἤδη, προσέθεσεν ἡ ἀνασσα τῶν ἐναλίων, μέχρις οὗ ἐτοιμάσω τὸν γαμήλιον καλλωπισμὸν μου θ' ἀναγκασθῶ νὰ σ' ἐγκαταλείψω, ἀφοῦ ὅμως προηγουμένως σοὶ προσφέρω τὸ γαμήλιον δῶρόν μου.

Ἴνα μὴ τις θλίψις ἢ ἀνάμνησις ἐπέλθῃ συνοφρουοῦσα τὸ μέτωπόν σου, λάβε τὸ κατόπτρον τοῦτο· δι' αὐτοῦ θὰ ἴδῃς ὅ,τι ἐν τῇ γῇ συμβαίνει καὶ θ' ἀκούσῃς ὅ,τι λέγουσι καὶ ὅ,τι σκέπτονται οἱ ἐπ' αὐτῆς.

Εὐχαριστήσόν με τότε δι' ἐνὸς μειδιάματος καὶ τοῦτο θὰ εἶνε ἡ ἀνταμοιβή μου.

Χαῖρε, Βιλφρίδε, χαῖρε, μνηστήρ μου! θὰ ἐπανέλθω τὴν ἐσπέραν ταύτην, καὶ δὲν θὰ χωρισθῶμεν πλέον ἀλλήλων ποτέ.

III

Εὐθὺς ὡς ἔμεινε μόνος ὁ Βιλφρίδος ἐντὸς τῆς μαγευτικῆς ταύτης Ἐδὲμ ἤρξατο ἀμέσως νὰ παρατηρῇ λεπτομερῶς καὶ νὰ ἐξετάζῃ τὰ πάντα.

Εἰς ἕκαστον βῆμά του τὰ ὕδατα ἀπεσῦροντο μετὰ σεβασμοῦ, σχηματίζοντα περίεξ αὐτοῦ σκιερὸν θόλον. Πολλαχοῦ διαυγεῖς πηγαὶ κρυσταλλίνων ναμάτων ἐκύλιον τὰ ἀργυροειδῆ ρεῖθρά των ἐπὶ τῆς ἀβαθοῦς αὐτῶν κοίτης ἐντὸς τῆς ὁποίας ὑπῆρχον ἀφθονα τὰ κογχύλια τοῦ Ῥήνου, ἐκεῖνα ἐκ τῶν ὁποίων οἱ λιθογλύφοι τῆς Φραγκφόρτης κατεσκεύαζον ἀδάμαντας. Ἐνίοτε ἐν τοῖς ὕδασι συνεκυλιόντο καὶ κόκκοι χρυσῆς. Ποῦ καὶ ποῦ σωροὶ χρυσῶν νομισμάτων καὶ ταλλήρων ἐφείλκυον τὸ βλέμμα μετὰ θάμβους εὐφροσύνου, ἀθροισθέντα ἐκ τῶν ναυαγούντων πλοίων,

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Γ'

ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ

(18^{ος} σελ. 59).

ΜΑΡΙΑ ΘΕΟΔΩΡΟΒΝΑ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ

τῶν ὁποίων τὰ ὕδατα παρασύροντα τὰ λοιπὰ ἐλαφρὰ συντρίμματα, κατέλιπον ἀνέπαφον μόνον τὸ πολίτιμον μέταλλον ὅπερ ἔφερον. Συνεχῶς ἔβλεπε διαβαίνουσιν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του, ὡς νέφος ταχύ, τὴν σκιάν τινος πλοίου ὀλισθαίνοντος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος. Ἡ λεπτὴ πρασίνη χλόη καὶ τὰ λευκάζοντα χαλίκια ἀναμειγμένα μετὰ ποικιλοχρῶμων κογχυλίων, ἐσχημάτιζον ἐπὶ τῆς ἀργυρᾶς ψάμμου, ἐφ' ἧς ἦσαν ἀτάκτως ἐγκατεσπαρμένα, μωσαϊκὸν ὅλως ἰδιόρρυθμον καὶ τερπνὸν τὴν θεάν.

Ὁ Βιλφρίδος ἀφαιρεθεὶς ἐκ τῆς τόσον ποικίλου καὶ μεγαλοπρεποῦς θέας ταύτης σχεδὸν εἶχε λησμονήσει τὸ μαγικὸν κάτοπτρον, ὅτε τυχαίως συνήντησαν αὐτὸ τὰ βλέμματά του καὶ ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ τὴν ἀναπαραστατικὴν τῶν ἐγκοσμίων δύναμιν αὐτοῦ περὶ ἧς τῷ εἶχεν εἰπεῖ ἡ νύμφη. Ἐτοποθετήθη ὅθεν ἀπέναντί του καὶ προσήλωσεν ἐπ' αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς του, ὅλος προσοχῇ καὶ περιέργειᾳ.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ προσεχές.)

ΔΥΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Φίλε κ. Ἰγγλέση,

Ἐκπληρῶν τὴν ἐμὴν ὑπόσχεσιν, ἀποστέλλω πρὸς Ἰμᾶς τὰ κατωτέρω δύο ποιήματα χάριν τοῦ ἀξιολόγου Ἰμῶν περιοδικοῦ συγγράμματος. Τὸ πρῶτον τούτων τῶν ποιημάτων, ἀνήκον εἰς τὸν μέγαν τῆς Γερμανίας λυρικὸν καὶ δραματοουργόν, τὸν Schiller, καὶ καταλεγόμενον ἐν τῇ τάξει τῶν τῆς πρώτης περιόδου ποιημάτων αὐτοῦ, ἐπιγράφεται « ἡ Εὐτυχία καὶ ἡ Σοφία » (das Glück und die Weisheit), τὸ δ' ἕτερον, ἐπιγραφόμενον « ἡ ἀπώλεια τοῦ παιδίου », ἐλήφθη ἐκ τῆς ἐμῆς ἀνεκδότου συλλογῆς.

Ὅλος ὑμέτερος

ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ Δ. ΒΑΛΒΗΣ

Ἡ ΕΥΤΥΧΙΑ ΚΑΙ Ἡ ΣΟΦΙΑ

Ἐρίσασα πρὸς φίλον τῆς ποτὲ ἡ Εὐτυχία,
πρὸς τὴν Σοφίαν προχωρεῖ
καὶ λέγει: « Ἐσο φίλη μου καὶ πλοῦτου ἀφθονία
εὐθὺς τοὺς κόλπους σου πληροῖ!

Ἐγὼ αὐτὸν ἐπροίκισα, ὡς μήτηρ, με ὠραίαν
περιουσίαν καὶ πολλήν,
ἀλλ' ἴδε, οὗτος πάντοτε ζητεῖ νὰ λάβῃ νέαν
καὶ μ' ὀνομάζει φειδωλήν.

Ἐλθέ λοιπὸν σύ, ἀδελφή, συνάψωμεν φιλίαν,
μὴ κοπιᾶζης ἀλγεινῶς.

* Ἐχω ἀπείρους θησαυροὺς καὶ πᾶσαν εὐπορίαν
θ' ἀπολαμβάνωμεν κοινῶς. »

Ἄλλ' ἡ Σοφία μειδιᾷ καὶ τὸν θερμὸν ἰδρῶτα
Ἐκ τοῦ προσώπου ἀφαιρεῖ:

Ὁ φίλος σου αὐτοκτονεῖ, ὁδὸς εἰς αὐτὸν τὰ πρῶτα
τί πρὸς ἐμὲ οἱ θησαυροί; »

Ἡ ΑΠΩΛΕΙΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Μικρὸν παιδίον ἔτρεφεν ἐντὸς μικροῦ κλωβίου
ἀκανθυλλίδα ζωηράν
καὶ ἀπετέλει τὸ πτηνὸν ἐκεῖνο τοῦ παιδίου
τὴν εὐτυχίαν καὶ χαράν.

Πρῶτ' καὶ βράδῳ ἤρχετο τὴν φίλην του νὰ βλέπῃ,
φαιδρὸν τῇ ἔρριπτε τροφὰς
καὶ ἔξαλλον διήκουε τὰ εὐμελῆ τῆς ἐπι
καὶ τὰς ἐντέχνους τῆς στοφᾶς.

Καὶ κατ' αὐτὸν τὸν ὕπνον του ἤκούετο πολλάκις
μὲ τὸ πτηνὸν νὰ ὀμιλῇ:
« Πτηνὸν μου, πόσον σ' ἀγαπῶ! », τῷ ἔλεγε συχνάκις,
« Μὲ ἀγαπᾶς καὶ σὺ πολὺ; »

* Ἄλλ' ἔτυχέ ποτε ὁ παῖς νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν κῆπον
μὲ τὸ κλωβίον τὸ μικρὸν,
ἵνα ἐμβάλῃ εἰς αὐτὸ ἀπὸ πηγῶν ἀρρύπων
ὕδωρ γλυκὺ καὶ καθαρὸν.

Αἰφνης ἀκούει τὴν φωνὴν τοῦ γέροντος πατρός του
μακρὰν φωνάζοντος αὐτὸν
καὶ καταλείπει παρευθὺς ἐκ τῆς μικρᾶς χειρός του
τὸ πῶμα ὕδατος μεστόν.

Καὶ τρέχει ὁ ταλαίπωρος πρὸς τὴν φωνὴν ἐκείνην,
χωρὶς, πρὶν φύγῃ, νὰ σκεφθῇ
τὴν θύραν τοῦ κλωβίου του νὰ κλείσῃ τὴν ξυλίνην
ἐπιμελῶς μὴ ἀνοιχθῇ.

Καὶ μετ' ὀλίγον ἔρχεται καὶ πάλιν εἰς τοῦ κήπου
τὸ ἔδαφος τὸ ποθεινόν,
ἀλλ' ἔκπληκτος παρατηρεῖ μετ' ἄλγους περιλύπου,
φεῦ! τὸ κλωβίον του κενόν.

Εἰς δάκρυ ἀναλύεται καὶ εἰς κλαυθμούς καὶ θρήνους
καὶ ἔρχεται εἰς τοὺς γονεῖς
καὶ ἀφηγεῖται τὸ δεινὸν τὸ μέγα εἰς ἐκείνους
μετὰ περιπαθοῦς φωνῆς.

« Σὺ πταίεις! », λέγει ὁ πατὴρ εἰς τὸ πτωχὸν παιδίον,
« Πῶς ἠδυνήθης νὰ δεχθῆς
τὸ μέγα τοῦτο ἄτοπον — ν' ἀνοιξῆς τὸ κλωβίον
καὶ ἔπειτα νὰ μακρυνθῆς! »

« Ἐγὼ », ἀπήντησεν αὐτὸ, « ἠθέλησα νὰ σπεύσω,
ὡς ἤκουσα νὰ με καλῆς
καὶ δὲν ἐπίστευον ποτὲ — πῶς ἦτο νὰ πιστεύσω; —
νὰ φύγῃ ἡ ἀκανθυλλίς. »